

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) MARCO CASTINARO, a.s.**, se sídlem Plzeň, Velenická 524/95, **b) K.O.N. Management, s.r.o.**, se sídlem Praha, Na Výsluní 201/13, obou zastoupených Mgr. Vladimírem Kolářem, advokátem se sídlem Plzeň, Goethova 5, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ Distribuce, a.s.**, se sídlem Děčín, Teplická 874/8, o žalobách proti rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 27.5.2011, č.j. 04463-100/2010-ERU,

takto:

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalovanému **s e náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci samostatnými žalobami napadli rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. 04463-100/2010 ERU ze dne 27.5.2011, kterým byl dle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), zamítnut jejich rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. 04463-85/2010-ERU ze dne 10.3.2011.

Usnesením ze dne 25.11.2011 soud žaloby žalobců původně vedené pod sp. zn. 62 A 5/2011 a 62 A 6/2011 spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

I . Podstata věci

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10.3.2011 uložil podle § 10 odst. 7 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), žalobci a) povinnost poskytnout energetické zařízení, konkrétně trafostanici umístěnou na pozemku parc. č. 1202/3 v k. ú. Hradiště u Plzně, pro distribuci elektřiny nad rámec licence společnosti ČEZ Distribuce, a. s., a to za úhradu ve výši 62,10 Kč bez DPH za každý den užívání energetického zařízení v roce 2010 a ve výši 63,06 Kč bez DPH za každý den užívání tohoto zařízení v roce 2011. Tato povinnost byla žalobci a) stanovena na dobu 12 měsíců s počátkem 1. 7. 2010. Společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále též „distributor elektřiny“) byla tímto rozhodnutím stanovena povinnost zajišťovat distribuci elektřiny dle § 12 odst. 3 energetického zákona.

II. Shrnutí návrhové argumentace

Žalobci namítají nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Argumentují zejména tak, že nebyly splněny všechny podmínky pro aplikaci § 10 odst. 7 energetického zákona, neboť nebyla prokázána existence naléhavé potřeby a veřejného zájmu na zachování dodávek elektřiny ani to, že by distributor elektřiny nemohl tyto dodávky zajistit jiným způsobem.

Dále žalobci napadají výši úhrady za poskytnutí energetického zařízení stanovenou znaleckým posudkem, která byla v nepoměru k reálné hodnotě poskytnutého protiplnění.

Žalobci rovněž nesouhlasí s tím, že by hrozilo přerušení dodávek určenému okruhu zákazníků. Podle žalobců bylo možno zajistit dodávku elektřiny i bez aplikace § 10 odst. 7 energetického zákona. Žalobci namítají, že § 10 odst. 7 energetického zákona se týká případů, kdy by dodávky elektrické energie namísto původního držitele licence přebíral držitel licence nový, a to tehdy, pokud by došlo ke zrušení licence nebo bylo zahájeno řízení o zrušení licence. Podle názoru žalobců tak žalovaný tímto rozhodnutím překročil svoji pravomoc.

Žalobce a) taktéž namítá, že přilehlý pozemek parc. č. 1202/1 v k.ú. Hradiště u Plzně užívá třetí osoba, která je napadeným rozhodnutím omezena.

Dále žalobce a) namítá zkrácení na svých právech účastníka řízení, neboť mu bylo zpoplatněno nahlédnutí do spisu částkou ve výši 1 020,- Kč.

Žalobci proto navrhuji napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrvali žalobci po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, závěry tam obsažené k jednotlivým žalobním tvrzením obhajuje a žaloby považuje za nedůvodné. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žaloby zamítl jako nedůvodné. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení (distributor elektřiny) ve svém vyjádření uvádí, že napadené rozhodnutí vychází z úplně a správně zjištěného skutkového stavu věci, je v souladu s právní úpravou a je obsahově správné.

V. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); žaloby jsou přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí vymezen uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Soud o žalobách rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloby nejsou důvodné.

S ohledem na vyjádření žalovaného považuje soud za nezbytné vyjasnit otázku, kdo je v daném řízení žalovaným – zda Energetický regulační úřad nebo jeho předseda. Tuto otázku však již vyřešil Nejvyšší správní soud. Učinil tak sice ve vztahu k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, avšak podle názoru soudu zdejšího jsou jeho závěry plně aplikovatelné i na danou situaci. Energetický regulační úřad i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jsou totiž ústředními orgány státní správy a z hlediska řešení této otázky jsou ve stejné situaci. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 7 Afs 87/2007-3, www.nssoud.cz, uvedl, že označovat jako žalovaného předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a nikoliv Úřad, je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64, a ze dne

15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 – 26, dostupné na www.nssoud.cz). „Vždy je třeba rozlišovat, proti jakému rozhodnutí je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení. V dané věci je nepochybné, že žaloba byla podaná proti rozhodnutí předsedy Úřadu, ale tato skutečnost nezakládá jeho pasivní legitimaci v řízení o žalobě. Předseda Úřadu není samostatným správním orgánem, ale pouze funkční složkou Úřadu, která mimo jiné přezkouvává v rozkladovém řízení rozhodnutí v případě, že Úřad vydal jako ústřední orgán státní správy správní rozhodnutí v I. stupni. Správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán I. stupně představují stejný správní orgán vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu. Proto je žalovaným ve smyslu § 69 s. ř. s. Úřad, byť je žalobou napadáno rozhodnutí jeho předsedy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS)“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaným v daném případě není předseda Energetického regulačního úřadu, jak se domnívá žalovaný, ale Energetický regulační úřad.

Pokud žalobci namítají, že se žalovaný, resp. jeho předseda nevypořádal s jejich námitkami, tak nijak nekonkretizují, o jaké námitky se mělo jednat. Za tohoto stavu se soud tímto tvrzením zabývat nemůže, neboť se nejedná o řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ani s ohledem na ostatní uplatněné žalobní body soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

To samé je třeba uvést i ve vztahu k obecnému tvrzení žalobců, že žalovaný neprovedl jimi navržené důkazy. Žalobci totiž neuvádějí, o jaké konkrétní důkazní návrhy se mělo jednat a ani tato jejich námitka tak není řádně uplatněným žalobním bodem, kterým by se mohl soud věcně zabývat.

Co se týče námitek vůči znaleckému posudku a stanovené výši úhrady za poskytnutí zařízení, tak těmi se předseda žalovaného zabýval na str. 4 svého rozhodnutí. Byť se jedná o vypořádání poměrně stručné, je podle názoru soudu dostatečné a napadené rozhodnutí tak není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť je z něho zřejmé jak to, že předseda žalovaného tyto námitky žalobců důvodnými nehledává, tak z jakého důvodu.

Žalobci dále namítají, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 10 odst. 7 energetického zákona. Podle tohoto ustanovení fyzická nebo právnická osoba nebo její právní nástupce, které byla zrušena licence na činnosti uvedené v § 3 odst. 2 nebo je takové řízení o zrušení licence zahájeno, je povinna v případě naléhavé potřeby zajištění těchto činností a ve veřejném zájmu poskytnout za úhradu svá, v rozhodnutí Energetického regulačního úřadu uvedená, energetická zařízení pro převzetí povinnosti nad rámec licence jinému držiteli licence na základě rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, a to na dobu určitou, nejdéle však na 12 měsíců. Pokud držitel licence není vlastníkem energetického zařízení, vztahuje se tato povinnost na vlastníka energetického zařízení, a to na dobu určitou, nejdéle však na 12 měsíců. Zároveň musí umožnit určenému držiteli licence přístup k tomuto zařízení tak,

aby se dalo využívat k plnému rozsahu. Opravný prostředek proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu nemá odkladný účinek.

Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl žalovaný postupovat podle § 10 odst. 7 energetického zákona a uložit vlastníkovu energetického zařízení povinnost poskytnout (jinému) držiteli licence svá energetická zařízení pro převzetí povinnosti nad rámec licence, je třeba existence veřejného zájmu a naléhavé potřeby pro zajištění těchto činností a současně musí dojít ke zrušení licence nebo oznámení o zahájení řízení o zrušení licence na činnosti uvedené v § 3 odst. 2 energetického zákona (tj. přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie). Jde o podmínky, které musí být splněny kumulativně, tudíž absence jedné z nich automaticky vylučuje možnost uložení povinnosti podle § 10 odst. 7 energetického zákona.

Pokud jde o podmínku zrušení licence, event. zahájení řízení o zrušení licence, je třeba ji shledat naplněnou i v případě, že byla licence změněna ve smyslu jejího zúžení, event. zahájeno řízení o změně licence v tomto smyslu. Takový závěr je zcela v souladu s § 9 odst. 4 energetického zákona, podle něhož v případě rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence na činnosti uvedené v § 3 odst. 2 energetického zákona, jehož důsledkem je zmenšení vymezeného území, zúžení seznamu provozoven, pro něž byla licence udělena, nebo omezení rozsahu podnikání, se přiměřeně použijí ustanovení § 10 odst. 4 až 9 energetického zákona. Z uvedeného je tedy zřejmé, že § 10 odst. 7 energetického zákona lze aplikovat i v případě změny licence ve smyslu jejího zúžení. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, z důvodu vypovězení nájemní smlouvy ze strany žalobce a) musela být držitelu licence (distributorovi elektřiny) licence zúžena. Žalovaný tedy nepochybil, pokud považoval tuto podmínku za splněnou.

Současně není vlastníkem předmětného energetického zařízení distributor elektřiny, ale žalobce a), a proto byla povinnost poskytnout energetické zařízení uložena žalobci a), jak umožňuje věta druhá § 10 odst. 7 energetického zákona.

Existence veřejného zájmu vyplývá z § 3 odst. 2 energetického zákona, který považuje distribuci elektřiny za činnost ve veřejném zájmu. Distribuce elektřiny je tedy vždy ve veřejném zájmu a i tato podmínka je tedy splněna.

Co se týče „naléhavé potřeby“ k zajištění distribuce elektřiny, není tento pojem explicitně upraven přímo v textu energetického zákona. Z důvodové zprávy nicméně vyplývá, že účelem energetického zákona je zajištění kvalitních a plynulých dodávek elektřiny, plynu a tepla. Smyslem energetického zákona je nejenom upravit podmínky pro podnikání na energetickém trhu, ale současně zajistit možnost každé osoby, která má zájem na odběru elektrické energie, aby ji mohla nerušeně využívat. Z tohoto důvodu jsou v zákoně ustanovení, která chrání jak podnikatele pohybující se na trhu s energetikou, tak i koncové zákazníky. Naléhavá potřeba byla ze strany žalovaného odůvodněna přerušením distribuce elektřiny zákazníkům s následkem znemožnění jejich podnikatelské činnosti. Takový závěr shledává zdejší soud za souladný se zákonem.

Naléhavou potřebou zajištění distribuce elektřiny je totiž třeba rozumět takovou situaci, kdy by neprodlené nezajištění distribuce mohlo způsobit nežádoucí závažné následky. Takovými následky by podle názoru soudu byly i škody, které by vznikly třetím subjektům (koncovým zákazníkům), kteří jsou k distribuční soustavě připojeni prostřednictvím předmětného energetického zařízení, v případě přerušení dodávky elektřiny. Tak tomu bylo i v daném případě. Ze správního spisu totiž plyne, že krom žalobce b) byly připojeny prostřednictvím předmětného zařízení ještě další dvě společnosti (DI-ELCOM s. r. o. a OVERLACK, spol. s r. o.). Tuto skutečnost doložil distributor elektřiny ke své žádosti k žalovanému. Nelze tak souhlasit se žalobci, že žalovaný nezjišťoval okruh subjektů, které by byly dotčeny přerušením dodávky elektřiny. Tyto subjekty (odběratele) totiž jasně označil a věrohodně doložil distributor elektřiny současně se žádostí o vydání rozhodnutí podle § 10 odst. 7 energetického zákona. Za této situace je zřejmé, že jsou zmíněné společnosti závislé na plynulých dodávkách elektřiny a v případě jejich výpadku by byly značně omezeny v jejich podnikatelské činnosti. Z vyjádření distributora elektřiny je přitom zřejmé, že náhradní připojení těchto odběratelů bude technicky komplikované a vyžádá si dobu nejméně jednoho roku. Podmínka naléhavé potřeby zajištění distribuce elektřiny je tak splněna.

Z uvedeného je zřejmé, že zájmy koncových zákazníků při dodávce elektřiny jsou preferovány nad zájmy podnikajících osob v energetice, resp. vlastníky energetických zařízení. Podmínky pro užití § 10 odst. 7 energetického zákona tak v daném případě byly naplněny. Žalovaný tedy nijak nepřekročil svoji pravomoc a naopak postupoval v souladu se zákonem.

Pokud žalobci namítají, že šlo dodávku elektřiny zajistit jiným způsobem, nelze s nimi souhlasit. Je totiž třeba poukázat na obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že důvodem pro zúžení rozsahu podnikání distributora elektřiny bylo vypovězení nájemní smlouvy k předmětnému zařízení žalobcem a). Distributor elektřiny v žádosti o vydání rozhodnutí podle § 10 odst. 7 energetického zákona uvedl, že není schopen distribuovat elektřinu na předmětné území z jiného zařízení, a žalovaný shledal, že jedinou možností vyřešení této nepříznivé situace je postup podle § 10 odst. 7 energetického zákona. Soud sice souhlasí s názorem žalobců, že uložení povinnosti nad rámec licence by mělo být krajním řešením, nicméně v daném případě jiná možnost neexistovala, neboť jak uvádí distributor elektřiny, v dané oblasti nebylo žádné jiné energetické zařízení, prostřednictvím něhož by mohl odběratele připojit. Ostatně ani žalobci žádný jiný konkrétní způsob připojení neuvádí, a tedy skutková zjištění žalovaného dovozená z vyjádření distributora elektřiny nezpochybňují.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, která se týkala nízké úhrady za poskytnutí předmětného zařízení. Podle § 10 odst. 8 energetického zákona se k užití energetického zařízení nad rámec licence poskytuje úhrada určená znaleckým posudkem. Správní orgán usnesením ustanovil podle § 56 s.ř. znalce, jehož úkolem bylo stanovení výše roční (měsíční) úhrady za poskytnutí energetického zařízení pro distribuce elektřiny, trafostanice ve vlastnictví žalobce a). O tom byl žalobce a) řádně vyrozuměn. Pokud je však namítáno, že znalcem stanovená výše úhrady nekoresponduje s reálnou ztrátou žalobců za to, že toto zařízení nemohlo být užíváno, jedná se o námitku, kterou soud důvodnou neshledal. Předně je třeba poukázat na

rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.10.2010, sp. zn. 22 Cdo 4019/2010, podle něhož je sice třeba znalecký posudek hodnotit jako každý jiný důkaz, avšak soud nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti anebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit. Přestože se uvedený rozsudek vztahuje k soudnímu řízení podle občanského soudního řádu, je právě zmíněný závěr plně použitelný i na řízení podle s. ř. s. Zdejší soud tak nemůže přezkoumat závěr obsažený ve znaleckém posudku. K ověření správnosti tohoto závěru by soud mohl ustanovit znalce. V daném případě však žalobci svoji námitku nijak nekonkretizovali. Vůbec neuváděli, jaká byla podle jejich názoru reálná ztráta a jak vysoká tedy měla podle jejich názoru být úhrada, ani jakým způsobem by údajného vyššího (avšak nijak nevyčísleného) zisku dosáhli – tedy v čem má spočívat odborná chyba znaleckého posudku. Žalobci přitom nenavrhují, aby si soud znalecký posudek nechal vyhotovit a ani nepředkládají žádné odborné vyjádření či jakékoli jiné důkazní návrhy, které by závěr znalce zpochybňovaly. Toliko bez jakékoli konkretizace namítají, že stanovená výše úhrady neodpovídá jejich reálné ztrátě. Znalecký posudek přitom stanovil úhradu ve výši odpovídající nájemnému, které žalobce a) sjednal ve smlouvě o nájmu s distributorem elektřiny (měsíční nájemné bylo dohodnuto na 1870,- Kč a znaleckým posudkem stanovená úhrada byla ve výši 1889,- Kč, resp. 1918,- Kč). Za této situace soud nepovažoval za potřebné nechat si vyhotovit znalecký posudek nový, neboť závěry obsažené ve znaleckém posudku vyhotoveném ve správním řízení nejsou žádným relevantním způsobem zpochybněny.

Pakliže žalobce a) namítá, že uživatel sousedního pozemku byl rozhodnutím žalovaného dotčen na svých právech, neboť má na pozemku uložen svůj majetek, soud se nemůže takovou námitkou zabývat. Jednak se jedná o námitku zcela nekonkrétní, neboť žalobce neuvádí, jakým způsobem by mělo být uživateli pozemku bráněno v nakládání s jeho majetkem, navíc tato námitka vůbec nepatří do daného řízení. Předmětem daného řízení je totiž přezkum napadeného rozhodnutí, které se pozemku parc. č. 1202/1 vůbec nedotýká. Žalobce tak není oprávněn se v daném řízení domáhat ochrany práv a zájmů jiných osob. Je tak na uživateli sousedního pozemku, aby se v případě, že je do jeho práv nakládat s majetkem uloženým na tomto pozemku jakkoli zasahováno, sám domáhal ochrany u příslušného orgánu.

Ani poslední námitku žalobce a), týkající se zaplacení správního poplatku za nahlížení do spisu, soud důvodnou neshledal. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce a) nahlížel do spisu dne 6.12.2010, o čemž byl pořízen protokol. Z tohoto protokolu plyne, že kromě nahlédnutí do spisu si žalobce a) nechal vyhotovit kopie 34 listů ze správního spisu. Tuto skutečnosti potvrdil zástupce žalobce a) Jaroslav Pavlíček, který za žalobce do spisu nahlížel, svým podpisem na protokolu. Součástí spisu je též pokladní příjmový doklad č. 30 na částku 510 Kč, kde je uvedeno, že se jedná o částku za nahlížení do spisu. Tento pokladní doklad také žalobce dokládá k žalobě. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce a) nezaplatil 1020 Kč, jak tvrdí v žalobě, ale pouze 510 Kč. Soud má přitom za to, že přestože je v příjmovém dokladu uvedeno, že se jedná o částku za nahlížení do spisu, ve skutečnosti bylo placeno za vyhotovené kopie ze spisu. Tomuto závěru nasvědčuje jak protokol o nahlížení do spisu, tak výše účtované částky, která odpovídá pořízení 34 kopií za cenu 15 Kč za

každou kopii, podle položky č. 155 přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpis. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že ačkoliv bylo na pokladním dokladu nesprávně uvedeno, že se platí „Za nahlížení do spisu – MARCO CASTINARO, a.s.“, nebylo ve skutečnosti zpoplatněno nahlížení do spisu, ale pořizování kopií. Podle názoru soudu přitom tento formální nedostatek na daňovém dokladu nemohl způsobit jakékoli zkrácení žalobce a) jakožto účastníka správního řízení na jeho právech.

VI. Závěr

Zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byla vlastníku energetického zařízení uložena povinnost poskytnout toto zařízení držiteli licence nad rámec licence, je v souladu se zákonem, je přezkoumatelné a věcně správné.

Nad rámec žalobní argumentace přitom zdejší soud nezjistil žádnou vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Proto byly žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuty.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobách se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci úspěšnými nebyli, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají. To by náleželo žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že žalovanému, ve věci úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8.2.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová